

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobce: **Ing. K. T.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Antonínem Janákem
sídlem náměstí T. G. Masaryka 142, Příbram

proti
žalovanému: **generální ředitel Generálního finančního ředitelství**
sídlem Lazarská 15/7, Praha 1

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 8. 8. 2019, č. j. 65633/19/7400-40186-050821,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný změnil rozhodnutí ředitele Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „služební orgán“) ze dne 23. 6. 2016, č. j. 94578/16/7421-20290-203584, ve věci převedení žalobce na jiné služební místo podle

zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění účinném od 1. 8. 2019 (dále jen „zákon o státní službě“).

2. Žalobce pracoval jako ředitel sekce Územního pracoviště Příbram na Finančním úřadu pro Středočeský kraj a dne 23. 7. 2015 mu bylo vydáno osvědčení o tom, že mu ode dne 1. 7. 2015 vznikl služební poměr na dobu neurčitou podle § 188 odst. 1 zákona o státní službě se služebním působištěm v Příbrami s tím, že své dosavadní služební místo představeného může zastávat do jeho obsazení postupem podle § 188 odst. 6 zákona o státní službě na základě výběrového řízení.
3. Dne 18. 12. 2015 bylo vyhlášeno na služební místo žalobce výběrové řízení, v němž byli vybráni dva nejvhodnější uchazeči, kteří ve výběrovém řízení uspěli, z nichž jedním byl žalobce. Na služební místo byl nakonec na základě dohody ze dne 30. 5. 2016 uzavřené mezi služebním orgánem a žalovaným podle § 28 odst. 3 zákona o státní službě vybrán jako nejvhodnější druhý úspěšný žadatel (Ing. P. Š.), který byl následně jmenován.
4. Rozhodnutím služebního orgánu ze dne 23. 6. 2016 byl žalobce podle § 61 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě s účinností od 1. 7. 2016 převeden na a) služební místo 211859, s výkonem služby na Finančním úřadu pro Středočeský kraj, b) v oboru služby Daně, poplatky a jiná peněžitá plnění, c) se službou na služebním místě na dobu neurčitou, d) se služebním označením odborný rada, e) se služebním působištěm v Praze a f) s nástupem služby na služebním místě dne 1. 7. 2016 (výrok I). S účinností ode dne 1. 7. 2016 byl žalobce zařazen do 11. platové třídy, 12. platového stupně a byl mu stanoven měsíční plat tvořený platovým tarifem, osobním příplatkem a zvláštním příplatkem (výrok II). Služební orgán uvedl, že setrvání žalobce na dosavadním služebním místě bylo omezeno do doby obsazení služebního místa na základě výběrového řízení. Vzhledem ke jmenování jiného žadatele na dosavadní žalobcovu služební místo na základě výsledku výběrového řízení uplynula doba, na kterou byl žalobce na toto služební místo zařazen, aniž by současně skončil jeho služební poměr.
5. Žalovaný zamítl odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 4. 10. 2016, č. j. 116001/16/7400-40185-050630, a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
6. Rozhodnutí žalovaného žalobce napadl žalobou, které zdejší soud vyhověl rozsudkem ze dne 11. 4. 2019, č. j. 48 A 115/2016-102, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud shledal rozhodnutí žalovaného částečně nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný zcela přehlédl žalobcovu námitku týkající nevhodnosti místa nového působiště z důvodu vzdálenosti služebního místa od žalobcova bydliště. Žalobce v odvolání namítal, že nové působiště je vzdáleno 80 km od jeho bydliště bez způsobilé veřejné dopravy, v dojíždění mu přitom brání jeho zdravotní stav (bolesti v zádech, zablokování krční páteře, ostré bolesti hlavy), navíc jeho manželka je invalidní v I. stupni, dojíždění je tedy problematické i z hlediska rodinného soužití.
7. Dále soud uvedl, že ani ta část, v níž žalovaný poskytl důvody, proč nevyhověl odvolacím námitkám žalobce, neobstojí pro nezákonnost. Žalovaný totiž odbyl posouzení dosažené kvalifikace žalobce. V 11. platové třídě totiž bylo podle přehledu neobsazených míst k dispozici i služební místo na služebním působišti v Hořovicích, které kromě funkce referenta zahrnovalo navíc oproti místu v Praze i funkci zástupce vedoucího oddělení. Navíc se toto místo nachází blíže žalobcova bydliště. Soud se neshodl se žalovaným ani ve výkladu pojmu služební působiště. Služebním působištěm ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o

státní službě ve znění účinném do 28. 2. 2019 byla obec, v níž se nacházelo územní pracoviště finančního úřadu.

8. V ostatním však soud žalobě nepřisvědčil. Zdůraznil, že mu nepřísluší posuzovat správnost postupu služebního orgánu v rámci výběrového řízení. K tomu odkázal zejména na závěry Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) uvedené v rozsudku ze dne 9. 11. 2017, č. j. 10 Ads 316/2016-50. Žadatelům o služební místo představeného nesvědčí veřejné subjektivní právo být vybrán, jež by mohlo být chráněno žalobou podanou ve správním soudnictví. Soud neshledal důvodnou ani námitku nesprávného označení správních orgánů obou stupňů v jimi vydaných rozhodnutích.
9. Pro účely dalšího řízení soud zavázal žalovaného, aby opětovně posoudil vhodnost služebního místa, na které byl žalobce převeden, a to i z pohledu odvolacích námitek týkajících se vzdálenosti nového služebního místa od žalobcova bydliště, tvrzených zdravotních komplikací a obtíží při sladění soukromého a pracovního života. Dále soud uložil žalovanému projednat odvolání podle zákona o státní službě ve znění pozdějších předpisů (doposud přijaté novely neobsahují přechodné ustanovení, které by ukládalo postupovat podle dřívějšího znění zákona), a zohlednit tedy nové (jednoznačnější) znění § 4 odst. 3 zákona o státní službě s tím, že město Příbram je třeba považovat za obec, v níž žalobce před zamýšleným převedením na jiné služební místo vykonával službu. Současně soud shledal nezbytným doplnění informací o dostupných volných služebních místech v době, kdy bude žalovaný o odvolání žalobce znovu rozhodovat.
10. V rámci pokračování v řízení žalovaný vyrozuměl žalobce přípisem ze dne 15. 5. 2019 o volných služebních místech u Finančního úřadu pro Středočeský kraj s tím, že jej požádal o sdělení, zda některá z nich považuje za vhodná, eventuálně zda považuje za vhodné místo, na kterém je aktuálně zařazen.
11. V podáním ze dne 22. 5. 2019 žalobce uvedl, že vyrozumění považuje za vrchnostenský přístup žalovaného. Nabízená volná místa jsou podle něj neakceptovatelná a v přímém rozporu s rozsudkem ze dne 11. 4. 2019, metodickým pokynem náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 1/2016, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru, ze dne 7. 3. 2016 (dále jen „metodický pokyn“), zásadou zákazu libovůle a zásadou rovného zacházení. Primárním kritériem vhodnosti je zachování služebního působiště, teprve následně se zkoumají kritéria další. Žalovaný podle žalobce zaměnil první a druhou fázi výběru, čímž podle žalobce trpí všechna výběrová řízení ve finanční správě týkající se „přesoutěžení“.
12. Dne 8. 8. 2019 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým změnil prvostupňové rozhodnutí ve výroku I tak, že bod e) zní: „*se služebním působištěm v Příbrami*“. Žalovaný zdůraznil, že posuzování správnosti výběrového řízení na dosavadní služební místo žalobce není předmětem nynějšího řízení, k čemuž odkázal na závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 11. 4. 2019. Dále zmínil, že žalobci bylo příkazem k výkonu služby ze dne 20. 4. 2017 stanoveno místo výkonu služby Příbram, mimo jiné s ohledem na změnu zákona o státní službě, podle kterého je služebním místem obec, ve které státní zaměstnanec pravidelně vykonává službu. Tato skutečnost byla důvodem změny části výroku rozhodnutí služebního orgánu.
13. Žalovaný dále popsal, že z přehledu neobsazených systemizovaných služebních míst u Finančního úřadu pro Středočeský kraj ke dni 1. 5. 2019 vyplývá, že systemizovaná služební místa se služebním působištěm v Příbrami a stejným oborem služby, jako má

odvolatel, jsou vedoucí Oddělení vyměřovacího zařazený ve 12. platové třídě s výkonem služby na dobu určitou, referent v Oddělení kontrolním zařazený v 10. platové třídě s výkonem služby na dobu neurčitou a referent v Oddělení kontrolním zařazený v 9. platové třídě s místem výkonu služby na dobu určitou. Žalovaný dospěl k závěru, že nejvhodnější služební místo pro žalobce je to, na které již byl převeden, tj. v 11. platové třídě, na dobu neurčitou a se služebním působištěm v Příbrami. Ostatně žalobce se sám vyjádřil tak, že primárním kritériem je pro něj zachování služebního působiště.

14. Vzhledem k tomu, že i metodický pokyn stanovuje jako jedno z kritérií vhodnosti služebního místa setrvání v dosavadním služebním úřadu, žalovaný nepřistoupil k hledání jiného vhodného služebního místa u jiného služebního úřadu, např. u Finančního úřadu pro Plzeňský kraj. Žalovaný dále popsal, že služební místo, na které byl žalobce převeden, vyžaduje rozsáhlé odborné a profesní znalosti, kterými žalobce disponuje. Ty na druhou stranu nepřekračují svou obtížností služební činnosti, které žalobce dosud vykonával, stejně tak ale ani nejsou pod úrovní jeho schopností a dosavadních zkušeností. Služební místo totiž vyžaduje orientaci ve složité problematice daně z přidané hodnoty, celého daňového systému a organizace či principů fungování finanční správy včetně zabezpečování mezinárodní spolupráce. Žalobce žádné jiné pro něj vhodné služební místo neoznačil. Služební místo v 11. platové třídě vyžaduje bakalářské nebo magisterské vzdělání, čili žalobcově kvalifikaci (Ing.) odpovídá. Služební místo, na které je žalobce převáděn, je zařazeno v I. kategorii rizikovitosti práce podle příslušných právních předpisů, kritérium vhodnosti zdravotního hlediska a zdravotní způsobilosti tedy rovněž splňuje.

II. Obsah žaloby

15. Žalobce v první řadě namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že jeho výrok je nedostatečný, neboť nebylo rozhodnuto o celém prvostupňovém rozhodnutí, resp. o celém odvolání. Žalovaný totiž rozhodl pouze o dílčím výroku I písm. e). Napadené rozhodnutí navíc podle žalobce nevydal žalovaný (generální ředitel Generálního finančního ředitelství), ale Generální finanční ředitelství, tedy nepříslušný orgán.
16. Dále žalobce poukazuje na to, že si je vědom názoru zdejšího soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 11. 4. 2019 a pro případ, že by soud svůj názor revidoval, předkládá své argumenty.
17. Namítá, že jeho služební místo nebylo možné považovat za místo uvolněné. Pokud prozatím neuplynula doba, na kterou byl žalobce jmenován na služební místo představeného, nebyly ani formálněprávně splněny podmínky pro jeho převedení na jiné služební místo. Podle žalobce nebyla splněna základní podmínka, aby opustil dosavadní služební místo, neboť ve výběrovém řízení uspěl. Navíc výběrové řízení podle něj ani formálně neskončilo, neboť žalobci nebylo doručeno řádné vyrozumění o tom, že na jeho místo byl vybrán jiný žadatel s uvedením jeho jmenování a data nástupu. Výběrové řízení na obsazení služebního místa bylo konáno podle § 188 odst. 6 zákona o státní službě, který odkazuje na § 51 odst. 4 zákona o státní službě, nikoli na celý § 51 zákona o státní službě, § 27 a § 28 odst. 2 až 4 zákona o státní službě tak nelze použít. Tomuto názoru podle žalobce odpovídá i příslušné stanovisko náměstka ministra vnitra pro státní službu, podle kterého „ze zákona překlopeným“ vedoucím služebního úřadu a jiným představeným vznikl služební poměr na dobu neurčitou, ale jejich zařazení na služebním místě je ze zákona omezeno na dobu určitou, a to do doby obsazení služebního místa na základě výběrového

řízení vyhlášeného na základě přechodných ustanovení zákona o státní službě. Podle žalobce je smyslem právní úpravy reagovat na skutečnost, že na konkrétní místa představených, jimž vznikl služební poměr *ex lege*, nelze konat výběrová řízení, neboť taková místa nejsou uvolněná, zároveň je však místo představeného zákonem časově ohraničeno. Úmyslem zákonodárce bylo, aby takový představený, který splní stanovené podmínky, tedy ve výběrovém řízení uspěje, byl na své dosavadní místo zařazen. Pokud došlo k dohodě o výběru jiného žadatele, ačkoliv žalobce ve výběrovém řízení uspěl, je takový postup diskriminační a jeví znaky libovůle.

18. Výběrové řízení podle žalobce neproběhlo transparentně. Z protokolu o jeho průběhu a výsledku vyplývá, že výběrovou komisí byli vybráni dva nejvhodnější uchazeči, z nichž jedním byl žalobce. Následně žalobce obdržel vyrozumění o výběru jiného nejvhodnějšího žadatele a o ukončení výběrového řízení. Služební orgán podle žalobce ovlivňoval nezákonným způsobem výběrovou komisi prostřednictvím vydání služebního předpisu č. 9/2015, který je v přímém rozporu se zákonem o státní službě, neboť zasahuje do práv a povinností výběrové komise, kromě jiného tím, že dopředu určuje, kdo bude jejím předsedou.
19. Bez protokolu výběrové komise obsahujícího informaci o vyřízení případně podaných námitek nelze do služebního poměru přijmout a jmenovat na služební místo. Pokud nebyly podány ve lhůtě námitky nebo pokud případným námitkám nebylo vyhověno, doplní výběrová komise protokol o informaci o případných podaných námitkách a jejich zamítnutí a předá jej služebnímu orgánu. Protokol nic takového neobsahuje. Služební orgán porušil § 157 služebního zákona, neboť nebylo rozhodnuto o písemných námitkách proti vyrozumění. Námitky byly posouzeny pouze jako stížnost podle správního řádu. Námitky však měl řešit státní tajemník na ministerstvu financí, a nikoli služební orgán, přičemž měly být vyřízeny před vydáním rozhodnutí o převedení na jiné služební místo. Z čísel jednacíh navíc vyplývá, že bylo nejdříve vydáno rozhodnutí o převedení na jiné služební místo a teprve poté byly projednány podklady pro jeho vydání.
20. Podle žalobce výběrové řízení formálně neskončilo, neboť jako nicotný shledává žalobce úkon vyrozumění o výběru jiného nejvhodnějšího uchazeče a o ukončení výběrového řízení, a to z důvodu, že jej učinila předsedkyně výběrové komise, a nikoli kompetentní orgán ve smyslu § 164 odst. 4 zákona o státní službě. Podle žalobce nelze přijmout ani tvrzení správních orgánů, že vyrozumění o výsledku výběrového řízení ani vyrozumění o výběru nejvhodnějšího uchazeče nepředstavují rozhodnutí ve smyslu § 159 odst. 1 zákona o státní službě. Konstatování, že na přijetí do služebního poměru není právní nárok, samo o sobě nestačí, neboť existence správního uvážení o tom, zda bude konkrétní osoba přijata do služebního poměru, nezakládá služebnímu orgánu prostor pro libovůli. Služební orgán musí respektovat právo občanů na rovný přístup k veřejným funkcím zakotvené v čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a čl. 25 písm. c) Mezinárodního paktu o občanských a politických právech i zákaz diskriminace. Vyrozumění přitom není pouhým zprostředkováním vůle, neboť se od něj odvíjí lhůta k podání námitek, které jsou do té míry relevantním úkonem, že mohou podle § 164 odst. 5 zákona o státní službě vést i ke zrušení výběrového řízení.
21. Žalobce dále polemizuje s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 11. 4. 2019, přičemž vyjadřuje svůj nesouhlas s argumentací rozsudkem NSS ze dne 9. 11. 2017, č. j. 10 Ads 316/2016-50. Podle žalobce měl soud správnost postupu služebního orgánu v rámci výběrového řízení posuzovat. Nesouhlasí s částí rozsudku č. j. 10 Ads 316/2016-50, kterou zdejší soud

považoval za klíčovou a podle které „[p]ostup služebního orgánu při výběru uchazeče se neřídí žádnými pravidly, jejichž dodržení (či jejichž míru dodržení) by bylo možné přezkoumat v řízení před správním soudem. Pokud by služební orgán porušoval základní práva uchazečů o služební místo tím, že by postupoval diskriminačně, náleží uchazečům ochrana před diskriminací podle § 16 a § 17 zákoníku práce z roku 2006, užitých obdobně na základě § 98 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě“. Současně žalobce poukazuje na další konkrétní pasáže odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, z nichž vyplývá dvoustupňovost výběrového řízení [1. výběr (tří) nejvhodnějších uchazečů z těch, kteří uspěli, 2. výběr jednoho „vítěze“] a závěr, podle kterého má žadatel právo na to, aby služební orgán při svém postupu respektoval procesní pravidla, aby neuplatňoval libovůli, aby postupoval v obdobných případech obdobně a aby neporušoval zákaz diskriminace s tím, že soudní přezkum se pak omezuje na dodržení těchto pravidel.

22. Dále pak žalobce citoval i z usnesení zdejšího soudu ze dne 22. 1. 2018, č. j. 45 A 98/2016-58, podle kterého služební orgán nevybírá uchazeče na základě doporučení výběrové komise, ale zvláštním způsobem podle § 28 odst. 2 a 3 zákona o státní službě. Žalobce nesouhlasí s tím, že se soud ve svém předchozím rozsudku ze dne 11. 4. 2019 nezabýval porušením procesních pravidel při výběru, včetně poukazu na to, že žalovaný porušil zákon o státní službě zvláště hrubě i tím, že se účastnil hlasování výběrové komise nebo mu byl prozrazen výsledek jejího hlasování. Osobním spisem žalobce navíc disponoval ministr financí, který tak mohl do výběrového řízení zasahovat.
23. Pochybení zdejšího soudu žalobce shledává rovněž v tom, že soud vyšel z názoru, podle kterého žalobce nenamítal nicotnost rozhodnutí o zařazení jiné osoby na jeho místo, ale nicotnost vyrozumění o výsledku výběrového řízení. Z předchozí žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2016 přitom zjevně námitka nicotnosti rozhodnutí o zařazení jiné osoby na služební místo představeného vyplývá. Žalobce proto tuto námitku opakuje a namítá nicotnost rozhodnutí o zařazení jiné osoby na žalobcovo místo, neboť ke dni žaloby nebyl s takovým rozhodnutím seznámen ani mu nebylo sděleno, že by na jeho místo nastoupil či nastoupil jiný uchazeč.
24. Dále žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nevypořádání jeho námitek. Žalovaný podle žalobce ignoroval námitky vztahující se k řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, neboť pouze uvedl, že tyto námitky byly vypořádány samostatně a část podání žalobce byla vyhodnocena jako stížnost. Vzhledem k tomu, že žalobce jako úspěšný uchazeč ve výběrovém řízení neměl možnost námitek podat, měly být vypořádány v tomto řízení. Žalovaný nesprávně dovodil, že předmětem přezkumu v odvolacím řízení v dané věci je pouze splnění podmínek § 61 zákona o státní službě, a nikoli otázka způsobu skončení dosavadního služebního místa žalobce. Otázka ukončení výběrového řízení a obsazení žalobcova služebního místa ve smyslu § 188 odst. 1 zákona o státní službě však je přitom podle žalobce zásadní (byť předběžnou) otázkou, bez jejíhož zodpovězení nemohl žalovaný přistoupit k posuzování souladnosti postupu s § 61 zákona o státní službě.
25. Žalobce závěrem poukazuje i na nevypořádání jeho námitek týkajících se vhodnosti služebního místa, na které byl převeden. Žalovaný podle něj ignoroval metodický pokyn, neboť nabídl žalobci pouze služební místa v oblasti daňové správy, a to pouze na Finančním úřadu pro Středočeský kraj. Podle čl. 39 odst. 6 metodického pokynu bylo přitom nutné žalobci nabídnout volná služební místa ve státní správě jako celku, a nikoli pouze v oblasti dosavadní působnosti žalobce. Žalobce rovněž odkázal na čl. 55

metodického pokynu, který stanoví kritéria vhodnosti služebního místa. Správní orgány se vhodností daného služebního místa vůbec nezabývaly. V rozporu s metodickým pokynem byl žalobce převeden na nevhodné místo, které je hluboko pod úrovní jeho schopností, dosavadních zkušeností i předpokladů pro výkon vysokých funkcí, které je v jiném služebním působišti a s nímž je namísto 14. platové třídy spojena 11. platová třída. Žalobci byla některá služební místa v roce 2016 dokonce zatajena, a to včetně volných služebních míst v platových třídách 12, 13 a 14 či v platové třídě 11 na Územním pracovišti v Příbrami. Libovůle žalovaného se podle žalobce projevila i po obdržení rozsudku ze dne 11. 4. 2019. Žalovaný zaslal žalobci pouze „vyrozumění“ obsahující seznam „volných“ služebních míst u Finančního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 15. 5. 2019. Žalobce žádné vhodné volné služební místo v seznamu nenašel, jinou nabídku neobdržel a nikdo s ním do okamžiku podání žaloby nejednal. Žalobce závěrem zdůrazňuje libovůli žalovaného i v otázce zařazení žalobce do příslušné platové třídy s tím, že argumentaci žalovaného považuje za absurdní.

III. Vyjádření žalovaného, replika žalobce a další vyjádření

26. Žalovaný ve svém vyjádření mimo jiné uvedl, že rozsudkem ze dne 11. 4. 2019 bylo zrušeno pouze jeho rozhodnutí ze dne 4. 10. 2016, kterým bylo rozhodnuto o odvolání, a nikoli samotné rozhodnutí o převedení žalobce na jiné služební místo. Nyní napadeným rozhodnutím tedy byl změněn pouze výrok pod bodem I písm. e) rozhodnutí o převedení na jiné služební místo, kterým bylo stanoveno služební působiště žalobce, které původně nebylo podle uvedeného rozsudku v souladu se zákonem. Ostatní výroky rozhodnutí o převedení na jiné služební místo zůstaly nezměněny, resp. byly rozhodnutím potvrzeny. Tento stav logicky vyplývá jak ze změněného výroku, neboť zde ostatní výroky nejsou zrušeny a ani změněny, tak i z odůvodnění rozhodnutí, v němž je v předposledním odstavci odůvodnění uvedeno, že kromě výroku pod bodem I písm. e) zůstává rozhodnutí o převedení na jiné služební místo nezměněno. Rozhodnutí je vnitřně konzistentní a srozumitelné a odůvodnění je v návaznosti na výrok logické. Správnost a zákonnost rozhodnutí je třeba posuzovat komplexně, neboť správní řízení tvoří jeden celek. V rozhodnutí je jako odvolací orgán, který ve věci rozhodl, uvedena generální ředitelka Generálního finančního ředitelství a jejím elektronickým podpisem je i rozhodnutí opatřeno. Z rozhodnutí tak jasně vyplývá, kdo ve věci rozhodl.
27. Podle názoru žalovaného je argumentace napadající výběrové řízení v tomto soudním sporu neopodstatněná a s jeho předmětem nesouvisí. Proti výsledku výběrového řízení brojil žalobce též prostřednictvím podání, které bylo podle jeho obsahu posouzeno jako stížnost. Žalobce byl o vyřízení stížnosti vyrozuměn, správnost postupu žalovaného při výběrovém řízení byla šetřena i státním tajemníkem ministerstva financí, který shledal stížnost nedůvodnou. Výběrovému řízení se věnoval i soud v odůvodnění rozsudku ze dne 11. 4. 2019.
28. Žalovaný je přesvědčen, že se vypořádal se všemi námitkami v míře odpovídající vztahu k projednávané věci. K námitkám, jež podle názoru žalobce nebyly vypořádány, žalovaný odkázal na konkrétní pasáže napadeného rozhodnutí, kde se příslušné vypořádání nachází. I soud ve zrušujícím rozsudku potvrdil, že žalovaný není povinen, ba ani oprávněn se námitkami vztahujícími se k postupu při výběrovém řízení zabývat. Žalovaný zdůraznil, že postupem podle § 61 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě se státní zaměstnanec převede na služební místo, které je pro něj vhodné. Tedy na místo, které splňuje kritéria stanovená metodickým pokynem. Pokud je podle názoru služebního orgánu shledáno

určité volné služební místo pro státního zaměstnance vhodné, není povinností služebního orgánu hledat jiné volné služební místo, které by bylo podle názoru dotyčného státního zaměstnance pro něj nejvhodnější. Tento postup vyplývá ze zásady procesní ekonomie i ze samotného metodického pokynu.

29. Při posouzení vhodnosti žalovaný vyšel ze skutečnosti, že žalobce je dlouholetým zaměstnancem Finanční správy v oboru služby Daně, poplatky a jiná peněžitá plnění. Vzhledem k dosavadním zkušenostem žalobce a s ohledem na zachování služebního úřadu byla žalobci předložena k vyjádření pouze služební místa na Finančním úřadě pro Středočeský kraj. Teprve v případě, že by nebylo nalezeno vhodné služební místo v rámci služebního úřadu, ve kterém státní zaměstnanec vykonává službu, přicházela by na řadu úvaha, zda existuje možnost převedení státního zaměstnance do jiného služebního úřadu. Služební místa ve 12., 13. a 14. platové třídě byla služebními místy představených, která byla, stejně jako původní služební místo žalobce, obsazována tzv. „přesoutěžením“. Z tohoto důvodu by bylo převedení žalobce na některé z dotyčných služebních míst pouze dočasné a neřešilo by vzniklou situaci. S obdobnou námitkou žalobce se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí. Souhlas státního zaměstnance s převedením na jiné služební místo není podle čl. 39 odst. 2 metodického pokynu nutný. S ohledem na vstřícnost však byla přesto dána možnost žalobci se vyjádřit.
30. Žalovaný má za to, že odvolací řízení bylo provedeno maximálně vstřícně a transparentně, přičemž žalobci byl dán dostatečný prostor pro uplatnění jeho práv. Žádným právním či jiným předpisem není stanoveno, že pokud žalobce vykonával službu na služebním místě zařazeném ve 14. platové třídě, může být v případě převedení na služební místo s nižší platovou třídou zařazen pouze na služební místo ve 13. platové třídě. Služební místo, na které byl žalobce převeden, je podle názoru žalovaného vhodné, a to s ohledem na všechna kritéria, která stanoví metodický pokyn.
31. V replice žalobce rozvíjel argumentaci, v níž namítal pochybení zdejšího soudu, který měl podle něj otázku výběrového řízení posoudit jako předběžnou otázku. Žalovaný jako odvolací orgán nemohl zhojit veškeré vady řízení a rozhodnutí v rámci § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu tak, jak ho nesprávně zavázal zdejší soud. Podle žalobce je třeba celé řízení provést znovu, tedy dostat se do stavu před rozhodnutím, což bez zrušení původního rozhodnutí není procesně možné. Krajský soud dal v rozsudku ze dne 11. 4. 2019 žalovanému pokyn zhojit vady řízení s ohledem na § 165 zákona o státní službě, podle kterého vydání rozhodnutí může být prvním úkonem v řízení. Podle žalobce je však toto ustanovení protiústavní, neboť o ústavních právech nelze rozhodovat bez řízení. Dále namítl formalismus celého řízení a navrhl spojení řízení s řízením o žalobě vedeným pod sp. zn. 55 Ad 2/2019 (řízení o žalobě proti rozhodnutí o určení služebního působiště ředitele Finančního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 29. 4. 2019).
32. Dále namítl, že prvostupňové i napadené rozhodnutí jsou neplatná pro rozpor se zákonem, neboť v době, kdy byl žalobce převeden na jiné služební místo, nebyl služební úřad oprávněn ani zahájit řízení o převedení žalobce na jiné služební místo, natož vydat rozhodnutí o jeho převedení. K tomu uvedl, že dne 21. 4. 2020 mu bylo doručeno sdělení k žádosti o informace, které obsahuje údaj o tom, kdy bylo doručeno rozhodnutí o jmenování na služební místo představeného ze dne 6. 6. 2016, č. j. 68382/16/7421-20290-209173, služebnímu nástupci žalobce, který si rozhodnutí převzal dne 27. 6. 2016. V citovaném rozhodnutí je jako datum nástupu do služby služebního nástupce žalobce uvedeno 1. 7. 2016. Jde o informaci, která v celém řízení doposud chyběla, a nikdo z

rozhodujících orgánů se touto informací nezabýval, nicméně dopad na právní posouzení věci je zcela zásadní. S ohledem na to žalobce navrhuje zrušení prvostupňového rozhodnutí bez dalšího, neboť napadené rozhodnutí vůbec nemohlo být vydáno a řízení o převedení na jiné služební místo nemohlo vůbec po právu proběhnout.

33. Žalovaný v dalším vyjádření uvedl, že dohodou o výběru nejvhodnějšího žadatele o jmenování na služební místo ze dne 30. 5. 2016 byl k tomuto datu jako nejvhodnější kandidát na služební místo č. 211213 odborný rada/ředitel Sekce územní pracoviště v Příbrami vybrán jiný žadatel, a to Ing. P. Š.. Od tohoto okamžiku byl služební orgán oprávněn zahájit řízení o převedení žalobce na jiné služební místo a vydat příslušné rozhodnutí. To se ve skutečnosti také stalo, neboť od této chvíle existoval doklad o tom, že dojde k obsazení předmětného služební místa jiným státním zaměstnancem. Tento postup též předpokládal soud v rozsudku ze dne 11. 4. 2019, ve kterém se mimo jiné uvádí, že vydání rozhodnutí o převedení na jiné služební místo je možné od okamžiku, kdy správní spis obsahuje doklad o tom, že dojde k obsazení původního místa jiným státním zaměstnancem. Podle názoru žalovaného takovým dokladem nemusí být pouze pravomocné rozhodnutí o jmenování na služební místo představeného, ale rovněž dohoda o výběru nejvhodnějšího žadatele. V rozhodnutí o jmenování jiného žadatele na služební místo představeného a v rozhodnutí o převedení žalobce na jiné služební místo je jako datum nástupu do služby na služební místo shodně uvedeno 1. 7. 2016. Z tohoto je zřejmé, že pokud na služebním místě ředitele Sekce územního pracoviště v Příbrami od 1. 7. 2016 vykonával službu jiný státní zaměstnanec než žalobce, bylo ke stejnému datu nutné rozhodnout o zařazení žalobce na jiné služební místo tak, aby mohl žalobce začít vykonávat službu kontinuálně na jiném služebním místě. Vázat zahájení řízení o převedení žalobce na jiné služební místo k datu 1. 7. 2016, kdy na původní služební místo žalobce byl jmenován jiný státní zaměstnanec, by tak bylo v rozporu s obecnými zásadami správního řízení, a to zejména se zásadou rychlosti a hospodárnosti, a v konečném důsledku také k tíži žalobce, neboť by musel být například na určitou dobu zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů podle § 62 zákona o státní službě.
34. Žalobce v dalším vyjádření nesouhlasil s právním posouzením žalovaného. Domnívá se, že rozhodnutí o převedení žalobce na jiné služební místo není pouze neplatné, ale je nicotné pro právní neuskutečnitelnost ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu, neboť v době, kdy byl žalobce převeden na jiné služební místo, nemohl služební úřad ani zahájit řízení o převedení žalobce na jiné služební místo, natož vydat rozhodnutí o jeho převedení a veškerá rozhodnutí navazující. Právní názor žalovaného, podle kterého den nástupu do služby uvedený v pravomocném rozhodnutí o zařazení jiné osoby na služební místo původně zastávané žalobcem lze zaměnit za uzavření dohody o výběru nejvhodnějšího žadatele o jmenování na služební místo, nemá žádnou oporu v zákoně. Takové služební místo se nestává místem uvolněným, jak to vyžaduje zákon, tím se totiž stává až dnem nástupu vybraného uchazeče, pokud na toto místo opravdu nastoupí. Jiný termín, od kdy je služební místo uvolněné, než termín nástupu do služebního poměru, nelze ze zákona dovodit. Datem na žalobcem předloženém rozhodnutí o jmenování na služební místo představeného, tedy datem 1. 7. 2016, je ve smyslu § 52 s. ř. s. v tomto řízení vázán i soud a je třeba z něj při právním posouzení věci vycházet. Na právním posouzení nemůže nic změnit ani argumentace zásadami správního řízení.

IV. Jednání před krajským soudem

35. Na jednání konaném dne 10. 11. 2021 setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích a odkázali na argumenty uvedené v písemných podáních.
36. Žalobce uvedl, že zákon o státní službě byl přijat právě proto, aby byli pracovníci státní služby co nejméně závislí na politických vlivech. Posléze se ale podle žalobce začal zákon zneužívat prostřednictvím systému přesoutěžení. Smysl zákona o státní službě, jímž je zajistit stabilitu státních zaměstnanců bez politických vlivů, je vyjádřen v důvodové zprávě a měl by sloužit jako výkladové vodítko. Dále zdůraznil námitku uplatněnou již v žalobě, že napadeným rozhodnutím nebylo rozhodnuto o odvolání v plném rozsahu. Důležitá je podle něj také otázka, zda vůbec bylo služební místo v okamžiku jmenování nového vedoucího volné, a zda tedy bylo možné zahájit řízení o převedení žalobce na jiné služební místo. Předmětné služební místo bylo podle žalobce volné až od 1. 7. 2016, kdy nový vedoucí nastoupil do funkce, příp. od 27. 6. 2016, kdy nový vedoucí převzal rozhodnutí o svém jmenování na služební místo.
37. Soud provedl důkaz rozhodnutím ze dne 1. 6. 2016, č. j. 68382/16/7421-20290-209173, o jmenování Ing. P. Š. na služební místo představeného č. X. Toto rozhodnutí bylo doručeno Ing. P. Š. dne 27. 6. 2016 a vyplývají z něj veškeré parametry jeho jmenování na dosavadní služební místo žalobce, včetně jeho jmenování s účinností od 1. 7. 2016.
38. Soud naopak neprovedl důkaz listinami navrženými žalobcem, které se týkají průběhu výběrového řízení, neboť průběh výběrového řízení přezkoumávat nemůže (viz dále bod 51 a násl). Zbylé listiny jsou součástí správního spisu, popř. se jedná o interní metodické směrnice náměstka ministra vnitra pro státní službu, jež jsou oběma stranám známy (argumentují jimi) a jsou veřejně dostupné na webu Ministerstva vnitra (<https://www.mvcr.cz/sluzba/clanek/metodicky-pokyn-c-1-2016.aspx>).

V. Posouzení žaloby soudem

39. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 9. 8. 2019, žaloba byla podána osobně dne 8. 10. 2019), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
40. Žaloba není důvodná.

Námitka nerozhodnutí o celém odvolání

41. Žalobce namítá, že žalovaný nerozhodl o celém odvolání, neboť výrokem napadeného rozhodnutí změnil pouze část výroku prvostupňového rozhodnutí, aniž by zbývající část prvostupňového rozhodnutí potvrdil.
42. Způsob, jakým může odvolací orgán v odvolacím řízení rozhodnout, stanoví § 90 správního řádu. Dospěje-li odvolací orgán k závěru, že napadené (prvostupňové) rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo je nesprávné, pak podle odstavce 1 a) jej (nebo jeho část) zruší a řízení zastaví, b) zruší a věc vrátí prvostupňovému orgánu k novému projednání, nebo c) změní. Odstavec 5 tohoto ustanovení doplňuje, že „[j]estliže odvolací správní orgán změní nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.“
43. Žalovaný ve výroku nyní napadeného rozhodnutí s odkazem na § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil část (výrok) prvostupňového rozhodnutí [výrok I písm. e) nově zní „se služebním působištem v Příbrami“], avšak ve zbývající části jej

výslovně nepotvrdil. Žalobci lze proto přisvědčit potud, že žalovaný pochybil, neboť nepostupoval z hlediska formulace výroku zcela zákonem předvídaným způsobem. Skutečnost, že právní úprava v § 116 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) je jiná a neobsahuje ekvivalent § 90 odst. 5 správního řádu, je nerozhodná, neboť podle § 160 zákona o státní službě se v řízení ve věcech služby (a to i v případě finanční správy) postupuje podle správního řádu.

44. Uvedené pochybení však bez dalšího neznamená, že je třeba napadené rozhodnutí z uvedeného důvodu zrušit. V této souvislosti soud připomíná, že ne každé procesní pochybení správního orgánu je důvodem ke zrušení jeho rozhodnutí, ale takovým důvodem je pouze podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.; viz např. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2014, č. j. 8 Afs 78/2012-45, bod 84].
45. Při posouzení závažnosti vady soud přihlédl také k judikatuře Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 7. 9. 2012, č. j. 2 As 30/2011-127, se Nejvyšší správní soud zabýval situací, kdy žalovaný o podaném rozkladu rozhodl meritorně, rozhodnutí orgánu prvního stupně částečně změnil, neuvedl však současně, že ve zbytku se napadené rozhodnutí potvrzuje. Nejvyšší správní soud k tomu dodal, že „[p]ři striktním výkladu zákona by tak bylo možno konstatovat, že výrokem rozkladového rozhodnutí nebyl vyčerpán celý předmět řízení o rozkladu; takový výklad by však Nejvyšší správní soud považoval (ve shodě s městským soudem) za nepřipustně formalistický. V případě procesních pochybení je totiž nutno vždy pečlivě vážit, zda mohla vůbec představovat reálný zásah do právní sféry adresáta rozhodnutí, které z tohoto procesu vzešlo. Přílišné lpění na dodržení všech formalit správního procesu vede k přehlížení elementárního faktu, a sice že cílem řízení je hmotně právní posouzení věci (předmětu řízení), přičemž procesní pravidla jsou jen nástrojem, který k tomu cíli vede. Nelze, pochopitelně procesní pravidla bagatelizovat či dokonce na jejich dodržování rezignovat; vždy je však nutné případné zjištěné deficity řízení poměřit tím, zda mohly reálně ovlivnit jeho výsledek, či jinak zasáhnout do právní sféry účastníka řízení. V nyní posuzovaném případě je Nejvyšší správní soud přesvědčen, že předmětné pochybení žalovaného nemohlo bez dalšího vést k důsledkům předestřeným stěžovateli. Výrok rozhodnutí je neúplný, nikoli však nesrozumitelný, a v kontextu odůvodnění není pochyb o tom, jak žalovaný o celém předmětu řízení rozhodl. Je zcela evidentní, že žalovaný vypořádal všechny rozkladové námitky – ty shledal nedůvodnými.“
46. Byť se v citované věci jednalo o situaci, kdy změnou (částí) výroku byla opravována zjevná nesprávnost, Nejvyšší správní soud tyto závěry převzal i pro situace, kdy se jednalo o změnu meritorní (viz např. rozsudek ze dne 14. 5. 2020, č. j. 1 As 13/2020-28, body 36 a 37; srov. též rozsudek ze dne 29. 1. 2020, č. j. 4 As 20/2018-40, body 29 a 30, týkající se situace, kdy bylo odvolání zamítnuto, ale prvostupňové rozhodnutí nebylo ve výroku potvrzeno).
47. Soud nepochybuje o tom, že změna výroku v nyní napadeném rozhodnutí je dostatečně určitá a srozumitelná a nevzbuzuje pochybnosti o tom, v jaké části byl výrok prvostupňového rozhodnutí změněn. Zároveň si žalobce musel být vědom toho, že změna výroku podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu neznamená, že by prvostupňové rozhodnutí přestalo existovat, ale že bylo pouze částečně změněno vůlí odvolacího orgánu. Je totiž třeba připomenout, že správní řízení v obou stupních tvoří jeden celek, a proto i změněný výrok nadále zůstává v platnosti, byť v důsledku odvolacího řízení ve znění stanoveném odvolacím správním orgánem. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je také zřejmé, že se žalovaný vypořádal se všemi námitkami, které žalobce v odvolání vznesl, a v závěru je výslovně uvedeno, že žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil podle § 90

odst. 1 písm. c) správního řádu ve výroku I písm. e) a „[v] ostatním rozhodnutí zůstává beze změny“. V celkovém kontextu výrokové části a odůvodnění tedy není pochyb o tom, jak žalovaný rozhodl o předmětu řízení.

48. S ohledem na výše uvedené soud uzavřel, že dílčí nedostatek výroku napadeného rozhodnutí nedosahuje intenzity způsobilé založit jeho nezákonnost. Tímto pochybením žalovaného nebylo nijak zasaženo do žalobcových práv ani nebyl nikterak ovlivněn výsledek správního řízení. Jinými slovy, v případě správné formulace výroku napadeného rozhodnutí by byl výsledek správního řízení pro žalobce stejný.
49. Žalovaný nepochybil ani tím, že prvostupňové rozhodnutí nezrušil, ale sám jej změnil. Jak již soud zmínil, na správní řízení je třeba nahlížet jako na jeden celek, vady rozhodnutí prvního stupně lze proto zpravidla odstranit i v řízení o odvolacím. Toto pravidlo platí pro správní řízení obecně a není specifické pouze pro případy, kdy je prvostupňové rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Soud neshledal, že by byl § 165 zákona o státní službě, podle kterého vydání rozhodnutí může být prvním úkonem v řízení, protiústavním, neboť procesní práva účastníků jsou mimo jiné zaručena tím, že v následném odvolacím řízení neplatí zásada koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu a žalobce může v odvolacím řízení uplatnit rozhodné skutečnosti a důkazy bez omezení.

Rozhodnutí o odvolání vydané nepříslušným orgánem

50. Ani částečně však není možné souhlasit se žalobcem v tom, že by snad napadené rozhodnutí mělo být vydáno nepříslušným subjektem, a to s ohledem na označení „Česká republika – Generální finanční ředitelství“ v jeho záhlaví. V napadeném rozhodnutí je jako odvolací orgán uvedena Ing. T. R., generální ředitelka Generálního finančního ředitelství, je proto nade vší pochybnost zřejmé, který správní orgán ve věci rozhodoval a že tomu tak bylo v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními [viz zejm. § 69 odst. 1 správního řádu, § 160 a § 10 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě]. Vzhledem k tomu, že žalobce fakticky tutéž námitku vznesl i v rámci předchozí žaloby (proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2016), odkazuje soud v podrobnostech na své předchozí závěry učiněné v bodu 58 rozsudku ze dne 11. 4. 2019.

Námítka související s výběrovým řízením (nesouhlas žalobce s rozsudkem ze dne 11. 4. 2019)

51. Pokud jde o námitky týkající se nesouhlasu s průběhem a výsledkem výběrového řízení, soud v první řadě zdůrazňuje, že jsou z velké části shodné s námitkami uplatněnými žalobcem již v předchozí žalobě. Opakovaná žaloba v téže věci však není opravným prostředkem proti předchozímu rozsudku soudu. Soud neshledal důvod se od svých dříve vyslovených závěrů odchýlit, proto pouze shrne podstatu svých závěrů a v podrobnostech odkazuje na rozsudek ze dne 11. 4. 2019.
52. Již v předchozím rozsudku soud vysvětlil, že mu v tomto řízení nepřísluší posuzovat správnost postupu služebního orgánu v rámci výběrového řízení. Vyšel přitom především z rozsudku NSS ze dne 9. 11. 2017, č. j. 10 Ads 316/2016-50, podle kterého se výběrové řízení na obsazení služebního místa rozpadá do dvou fází. První fáze se odehrává před výběrovou komisí a je ukončena tím, že výběrová komise vybere z žadatelů, kteří ve výběrovém řízení uspěli, 3 nejvhodnější žadatele (bez stanovení pořadí). Druhá fáze výběrového řízení probíhá bez jakéhokoli zapojení výběrové komise a spočívá v tom, že služební orgán vybírá z uchazečů, kteří ve výběrovém řízení uspěli. Ve svém výběru přitom není neomezen, ale musí dosáhnout dohody s bezprostředně nadřízeným

představeným. Jiná kritéria, podle nichž by měl být výběr proveden, zákon nestanoví. Tato druhá fáze výběrového řízení může být ukončena tím, že je vybrán jeden z uchazečů, jenž je následně jmenován služebním orgánem na služební místo, a zbývající úspěšní uchazeči jsou vyzkoušeni o tom, že výběrové řízení bylo ukončeno, nebo nemusí být vybrán žádný z uchazečů a v takovém případě se výběrové řízení zruší a vyhlásí se nové výběrové řízení.

53. Již jen z toho, že zákon výslovně upravuje povinnost služební místo původního představeného obsadit na základě výběrového řízení, je zjevné, že úmyslem zákonodárce nebylo, jak naznačuje žalobce, služební místa představených bez dalšího obsadit stávajícími představenými, i kdyby splňovali stanovené podmínky. Žalobcem zmíněný účel zákona o státní službě (zajištění stability služebních míst bez politických vlivů) je sice pravdivý, žalobce ovšem opomíjí, že se vztahuje na státní zaměstnance jmenované podle tohoto zákona. Naopak z přechodných ustanovení jasně plyne, že u všech dosavadních vedoucích zaměstnanců zákon předpokládá přesoutěžení. V tomto směru neobstojí ani námitka existence dvou rovnocenných výkladů a nutnosti respektovat zásadu *in dubio mitius*. I kdyby snad žalobcův výklad bylo možné vnímat jako možný (což nelze s ohledem na absurdní závěry, k nimž vede), nelze přehlížet, že ve hře jsou dvě rovnocenná ústavně chráněná práva na výkon veřejné funkce – právo žalobce a právo vybraného nástupce. V takové situaci střetu individuálních práv nelze použít zásadu *in dubio mitius* vycházející ze strukturálního principu přednosti jednotlivce před státem.
54. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 10 Ads 316/2016-50 zdůraznil odlišný charakter první a druhé fáze výběrového řízení. Pro výběr nejvhodnějších uchazečů v první fázi jsou stanoveny objektivní a poměrně konkrétní požadavky. Závěry výběrové komise mohou *neúspěšní* uchazeči zpochybnit prostřednictvím námitek, což nebyl případ žalobce v nyní posuzované věci, který byl v prvním kole výběrového řízení úspěšný. Ve druhé fázi naopak podle Nejvyššího správního soudu „*zákon ponechává volbu na služebním orgánu (vedoucím), který si vybírá jediného nejvhodnějšího uchazeče a zákon jej ve výběru nijak neomezuje (s výhradou nutnosti získat souhlas nadřízeného při výběru podle § 28 odst. 3 zákona o státní službě)*. [...] Ze znění zákona tak plyne, že nelze zaměňovat první a druhou fázi výběru uchazeče. První fáze spočívá ve výběru nekompetentnějších uchazečů o státní službu na základě objektivních kritérií; druhá fáze slouží k tomu, aby si služební orgán vybral takového uchazeče, se kterým se mu bude nejlépe spolupracovat. Služební orgán tak při výběru bude hledět nejen k odbornosti uchazečů, ale může se rozhodnout i podle jejich osobnosti a povahových vlastností.“ Zákon o státní službě tedy poskytuje služebnímu orgánu značnou míru volnosti při výběru vhodného uchazeče.
55. K nesouhlasu žalobce s argumentací zdejšího soudu v rozsudku ze dne 11. 4. 2019, v níž namítá, že se soud měl (resp. by nyní měl) zabývat námitkami týkajícími libovůle, diskriminace a procesních pochybení žalovaného v rámci výběrového řízení, soud uvádí, že je pravdou, že žadatel má právo na to, aby služební orgán při svém postupu respektoval procesní pravidla, stejně jako aby neuplatňoval libovůli, aby rozhodoval v obdobných věcech obdobně, aby neporušoval zákaz diskriminace. K tomu však Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 10 Ads 316/2016-50 zdůraznil, že „[s]oud může přezkoumat, zda je postup správního orgánu řádný a nediskriminační, jen tehdy, má-li tento postup vůbec nějaká navenek seznatelná pravidla – ať už obsažená v právních či vnitřních předpisech, vytvořená dlouhodobou ustálenou praxí, která zakládá legitimní očekávání, či založená individuálním příslibem správního orgánu. **Postup služebnímu orgánu podle § 28 odst. 4 zákona o státní službě**

(tj. „v druhém kole“ výběrového řízení) se však neřídí žádnými pravidly, jejichž dodržení (či míru jejichž dodržení) by bylo možné přezkoumat v řízení před správním soudem. Judikatura přitom zdůrazňuje, že aby mohl určitý akt podléhat soudní kontrole, musí na něj zákon klást i určité formální či obsahové požadavky, jejichž dodržení pak soud zkoumá [...]. V této věci ovšem zákon o státní službě nestanoví (a ani z celkové koncepce výběrového řízení nelze dovodit) nejen žádné požadavky na strukturu a obsah aktu (z nějž se uchazeč dozvídá, že nebyl vybrán), ale vůbec nepočítá s tím, že tu bude jakýkoli formální akt vydán“ (zdůraznění doplněno). Z toho pak Nejvyšší správní soud dovodil, že vyrozumění uchazeče, že nebyl vybrán, nenaplnuje materiální znaky správního rozhodnutí.

56. Z výše uvedeného je zřejmé, že tvrzenými procesními pochybeními souvisejícími s druhým kolem výběrového řízení se soud zabývat nemůže. Skončilo-li výběrové řízení tak, že byl na dané služební místo vybrán jiný uchazeč, nemá neúspěšný uchazeč nebo uchazeč, který sice uspěl, ale nebyl vybrán, možnost (vyjma možnosti podat námitky proti protokolu o průběhu a výsledku výběrového řízení podle § 164 zákona o státní službě) v navazujícím řízení napadnout skutečnost, že nebyl vybrán. Takový uchazeč je pouze vyrozumíván o výsledku výběrového řízení, vyrozumění však není rozhodnutím, jedná se o faktický úkon, neformální akt, který na skončení výběrového řízení a obsazení předmětného služebního místa vybraným uchazečem na nemá vliv.
57. Uvedené závěry rozsudku č. j. 10 Ads 316/2016-50 Nejvyšší správní soud potvrdil v nedávné době také např. v rozsudku ze dne 17. 6. 2021, č. j. 3 Ads 205/2019-47. Soud proto považuje polemiku žalobce s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 11. 4. 2019, který z judikatury Nejvyššího správního soudu plně vycházel, za bezpředmětnou. Žalovaný byl právním názorem vyjádřeným v rozsudku ze dne 11. 4. 2019 vázán, nepochybil proto, pokud z něj vycházel.
58. V rozsudku č. j. 10 Ads 316/2016-50 se pak Nejvyšší správní soud zabýval také srovnáním této problematiky s problematikou výběru uchazečů v pracovněprávních vztazích a dospěl k závěru, že pro uchazeče o služební místo platí tatáž pravidla a prostředky ochrany před diskriminací, tedy podle § 16 a § 17 zákoníku práce z roku 2006 užitých obdobně na základě § 98 zákona o státní službě. Ochranu před případnou diskriminací žadatele jsou přitom povolány poskytnout soudy v civilním řízení podle zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon), ve znění pozdějších předpisů.
59. K tomu lze jen dodat, že v nyní posuzované věci soud neshledal důvod pro odmítnutí části žaloby podle § 46 odst. 2 s. ř. s., jako tomu bylo v rozsudku č. j. 3 Ads 205/2019-47. Ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem stěžovatel podal žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřoval v tom, že průběhem výběrového řízení a ukončením výběrového řízení došlo k zásahu do jeho práv, a to mimo jiné z důvodu diskriminace stěžovatele na základě jeho politického přesvědčení. Za této situace Nejvyšší správní soud shledal, že část žaloby týkající se tvrzeného zásahu z důvodu diskriminace měla být odmítnuta podle § 46 odst. 2 s. ř. s. K tomu ovšem Nejvyšší správní soud dodal, že pokud soud činí závěr, že zvolený způsob soudní ochrany u správního soudu není přípustný, přičemž poukáže na existenci jiného prostředku soudní ochrany poskytované soudy v občanském soudním řízení, aby tím podpořil správnost svého závěru o nepřípustnosti správní žaloby a odůvodnil, že odepření přístupu k soudu v daném řízení neznamená porušení čl. 36 Listiny, neznamená to automaticky, že jsou splněny podmínky postupu podle § 46 odst. 2 s. ř. s. Vždy je třeba pečlivě posoudit, zda se žalobce v řízení

před správním soudem domáhal rozhodnutí ve sporu či jiné právní věci, k jejichž projednání a rozhodnutí jsou příslušné soudy v občanském soudním řízení. V nyní posuzované věci žalobce brojil žalobou proti rozhodnutí žalovaného ve věci jeho převedení na služební místo. Zamítnutím této žaloby je podle soudu vyčerpán celý předmět řízení, jak byl vymezen v petitu i obsahu žaloby, byť žalobce ve své argumentaci letmo a bez bližšího zdůvodnění zmínil, že v rámci výběrového řízení mělo dojít údajně k diskriminaci.

60. Dále soud doplňuje, že již v předchozím rozsudku se také vyjádřil ke vztahu § 188 odst. 6 zákona o státní službě a § 51 téhož zákona. S ohledem na shodnost námitky soud plně odkazuje na své závěry vyjádřené v rozsudku ze dne 11. 4. 2019, bod 51.

Rozhodnutí o zařazení jiné osoby na dosavadní služební místo žalobce

61. Již v předchozím rozsudku soud vypořádal také nyní opětovně uplatněnou námitku, podle které výběrové řízení formálně neskončilo, neboť podle žalobce byl úkon spočívající ve vyrozumění o výběru jiného nejvhodnějšího uchazeče a o ukončení výběrového řízení nicotný. Postačí proto zopakovat, že vyrozumění není rozhodnutím, jedná se o faktický úkon, neformální akt, který na skončení výběrového řízení a obsazení vybraného uchazeče na předmětné služební místo nemá vliv. Případné nedostatky takových informativních úkonů samy o sobě nevedou k nicotnosti následného rozhodnutí o zařazení na služební místo představeného jakožto rozhodnutí o předběžné otázce pro účely tohoto řízení.
62. Žalovaný byl ovšem povinen zabývat se tím, zda rozhodnutí, jímž byl na žalobcovo dosavadní služební místo jmenován jiný uchazeč, bylo vydáno, zda nabylo právní moci nebo zda se nejednalo o nicotný akt. Pokud však nicotnost neshledal a tímto směrem nemířila žádná konkrétní námitka, nebyl povinen tuto otázku výslovně v napadeném rozhodnutí řešit. Žalobce neexistenci či neplatnost takového rozhodnutí v odvolání výslovně nenamítal.
63. V nyní předložené žalobě žalobce tvrdí, že rozhodnutí o zařazení jiné osoby na místo žalobce je nicotné, neboť ke dni žaloby nebyl s takovým rozhodnutím žalobce seznámen ani mu nebylo sděleno, že by na jeho místo nastoupil či nastoupí jiný uchazeč. Tyto tvrzené skutečnosti, i pokud by byly pravdivé, by ovšem k nicotnosti rozhodnutí vést z povahy věci nemohly. Nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (viz např. rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2015, č. j. 8 Azs 183/2014-34, bod 19 a judikaturu tam citovanou). Pojem nicotnosti nelze zaměňovat s pojmem neplatnosti rozhodnutí tak, jak byl v minulosti vymezen (v podstatně širším rozsahu) v § 32 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010.
64. Soud nemá pochybnosti o tom, že rozhodnutí o zařazení jiné osoby (Ing. Š.) na místo žalobce bylo vydáno a že obsahuje veškeré zákonné náležitosti. Soud provedl rozhodnutím o jmenování na služební místo představeného ze dne 1. 6. 2016, č. j. 68382/16/7421-20290-209173, důkaz při jednání. Vyplynívají z něj veškeré parametry jmenování Ing. Š. na dosavadní služební místo žalobce, včetně jeho jmenování s účinností od 1. 7. 2016. Lze tak

konstatovat, že toto rozhodnutí je způsobilým podkladem pro následné převedení žalobce na jiné služební místo ve smyslu závěrů soudu uvedených v rozsudku ze dne 11. 4. 2019. Rozhodnutí bylo doručeno Ing. P. Š. dne 27. 6. 2016, a tím nabylo právní moci. Žalobce nebyl jeho adresátem a nebylo povinností služebního orgánu jej žalobci doručovat. Byť lze žalovanému vytknout, že kopii tohoto rozhodnutí nezařadil do žalobcova spisu, tato vada neodůvodňuje zrušení nyní napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí o jmenování Ing. Š. bylo služebnímu orgánu i žalovanému nepochybně známo z úřední činnosti, a mohli z něj proto vycházet.

65. K obsazení služebního místa přitom dochází dnem nástupu do služby uvedeným v pravomocném rozhodnutí o zařazení jiné osoby na služební místo představeného dosud zastávané žalobcem, přičemž tímto pravomocným rozhodnutím je správní orgán ve smyslu § 57 odst. 3 správního řádu v řízení o převedení na jiné místo vázán.
66. Žalobci nelze dát zapravdu v tom, že by v době zahájení řízení o jeho převedení na jiné služební místo muselo být jeho dosavadní služební místo již fakticky obsazeno. Rozhodnutí o jmenování Ing. P. Š. na dosavadní služební místo žalobce bylo vydáno dne 1. 6. 2016 s tím, že ke jmenování dojde s účinností od 1. 7. 2016. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až následně, dne 23. 6. 2016. Nutný předpoklad pro zahájení řízení ve věci převedení žalobce na jiné služební místo byl tedy splněn. Převod žalobce byl činěn k 1. 7. 2016, tedy ke stejnému datu, ke kterému byl Ing. P. Š. jmenován na dosavadní služební místo žalobce. Soud souhlasí se žalovaným, že zachování kontinuity obou služebních míst tímto způsobem bylo žádoucí.
67. Pouze na okraj soud doplňuje (neboť jak již výše uvedl, opakovaná žaloba není opravným prostředkem proti předchozímu rozsudku), že v předchozí žalobě žalobce neargumentoval nicotností rozhodnutí o zařazení jiné osoby na služební místo představeného dosud zastávané žalobcem, ale nicotností vyrozumění o výsledku výběrového řízení. Přestože žalobce nyní tvrdí opak, soud nemá důvod a ani procesní prostor svůj předchozí názor přehodnocovat.

„Vhodnost“ nového služebního místa žalobce

68. Soud nepřisvědčil ani okruhu námitek týkajících se „vhodnosti“ služebního místa, na které byl žalobce převeden.
69. Jak již soud zdůraznil v rozsudku ze dne 11. 4. 2019, z metodického pokynu sloužícího ke sjednocení správní praxe v řízeních ve věcech státní služby plyne, že při převedení státního zaměstnance se musí vždy jednat o takové služební místo, které je pro zaměstnance vhodné, přičemž služební orgán musí vždy předem a individuálně posoudit vhodnost daného služebního místa pro konkrétního zaměstnance.
70. Podle čl. 54 odst. 4 metodického pokynu by měl správní orgán nejprve posoudit, zda existuje vhodné služební místo v rámci téhož služebního úřadu (zásada procesní ekonomie). Pokud v tomto služebním úřadu žádné vhodné volné služební místo není, měl by se zabývat případnou existencí vhodného volného služebního místa v rámci jiného služebního úřadu. Z citovaného pokynu tedy vyplývá, že primárním kritériem vhodnosti je zachování služebního působiště, teprve následně se zkoumají kritéria další. Metodický pokyn zakládal žalobci legitimní očekávání, že nebude bez svého souhlasu přeložen do jiné obce než Příbram, resp. že s ním bude individuálně projednána nabídka dostupných služebních míst i s přihlédnutím k jeho bydlišti v X a k dojezdové vzdálenosti.

71. Za situace panující v předchozím řízení, kdy byl žalobce původním rozhodnutím převeden na služební působiště v Praze, neboť v Příbrami nebyla dostupná pro žalobce vhodná volná služební místa, soud považoval za odpovídající, aby žalobci byla s ohledem na jeho bydliště nabídnuta i služební místa na některých územních pracovištích Finančního úřadu pro Plzeňský kraj a Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, a to v případě, nebyl-li by žalobce ochoten přistoupit na zařazení na některé z pro něj nevhodných služebních míst v Příbrami.
72. Vzhledem k tomu, že situace se změnila, neboť žalobce může s ohledem na nyní přezkoumávané rozhodnutí žalovaného vykonávat službu v Příbrami, což bylo i jeho hlavní přání, jak vyznělo z předcházejícího řízení, je podle soudu zapotřebí na věc nahlížet nyní částečně odlišně, avšak stále v intencích metodického pokynu, resp. předchozího posouzení učiněného v rozsudku ze dne 11. 4. 2019. Soud znovu zdůrazňuje, že metodický pokyn v čl. 55 („*Kritéria vhodnosti služebního místa*“) uvádí (nikoli taxativní) výčet relevantních kritérií. Těmi jsou zdravotní hledisko a zdravotní způsobilost, požadované vzdělání a kvalifikace, schopnosti státního zaměstnance a jeho dosavadní zkušenosti, obor/obory služby, zda jde o stejný nebo jiný služební úřad, služební působiště, resp. místo výkonu služby, zařazení do platové třídy a přístup státního zaměstnance k převedení (ten však výhradně z toho pohledu, souhlasil-li by zaměstnanec s převedením na místo, které pro něj není vhodné). Z napadeného rozhodnutí je přitom zjevné, že žalovaný se všemi těmito aspekty zabýval a nelze tvrdit, že by tak učinil pouze povrchním způsobem.
73. Žalovaný totiž nejen vysvětlil, z jakého důvodu je předmětné služební místo vhodné pro žalobce z hlediska zdravotního, ale především podrobně zdůvodnil, z jakého důvodu je vhodné pro žalobce po odborné stránce s ohledem na využití dosavadních získaných znalostí a zkušeností (v podrobnostech viz str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí). Skutečnost, že byl žalobce převeden na služební místo zařazené do 11. platové třídy, neshledává soud vzhledem k čl. 55 odst. 2 písm. g) metodického pokynu za nikterak excesivní [*„zařazení do stejné platové třídy, v jaké bylo služební místo, na kterém státní zaměstnanec dosud vykonával službu, není při převedení podle § 61 ZSS nezbytnou podmínkou. Pokud by však bylo volné služební místo ve stejné platové třídě a stejném oboru služby, měl by na něj být státní zaměstnanec převeden přednostně. Služební orgán tedy může převést konkrétního státního zaměstnance na o něco méně kvalifikovanou práci v nižší platové třídě, která však odpovídá jeho dosaženému vzdělání podle přílohy č. 1 k ZSS (např. státní zaměstnanec, který dosáhl vysokoškolského vzdělání v magisterském studijním programu a vykonával práci ve 14. platové třídě, může být zařazen do 13. platové třídy, neboť to odpovídá jeho kvalifikaci ve vztahu k příloze č. 1 k ZSS). Státní zaměstnanec nemůže být převeden na služební místo v nižší platové třídě, které neodpovídá jeho dosaženému vzdělání, platová třída by tak vždy měla odpovídat vzdělání státního zaměstnance. Zařadit státního zaměstnance do nižší platové třídy, která odpovídá jeho dosaženému vzdělání podle přílohy č. 1 k ZSS, lze i bez souhlasu státního zaměstnance, neboť v případě převedení dle § 61 ZSS se nejedná o změny služebního poměru dle § 70 odst. 3 a odst. 1 ZSS, ani se nejedná o změnu platové třídy v důsledku změny konkrétního služebního místa [§ 79 odst. 2 písm. e) v návaznosti na § 18 ZSS], neboť ke změně dochází v důsledku převedení z jednoho služebního místa na druhé, tj. v důsledku změny služebního poměru. Za snížení platu v důsledku převedení se podle § 61 odst. 5 ZSS poskytuje doplatek k platu, jde-li o převedení ze zdravotních důvodů dle § 61 odst. 2 písm. a) ZSS. Při snížení platu státní zaměstnankyně, která byla převedena podle § 61 odst. 2 písm. b) a e) ZSS jí přísluší vyrovnávací příspěvek podle § 42 až 44 zákona č.*

187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů. V ostatních případech převedení se doplatek k platu, popř. jiné dorovnání platu neposkytuje.“ zdůraznění doplněno].

74. Zmiňuje-li metodický pokyn výslovně, že zaměstnanec, který vykonával práci ve 14. platové třídě, může být zařazen do 13. platové třídy, činí tak nade vší pochybnost pouze příkladmo. Je pravdou, že změna ze 14. platové třídy (dosavadní služební místo představeného) na 11. platovou třídu je z pohledu soudu hraniční, ale nikoli bez dalšího nemožná či nezákonná. Ze zákona o státní službě a ani z metodického pokynu nemožnost takovéto změny nevyplývá. Nicméně 11. platová třída je poslední, která předpokládá bakalářské nebo magisterské vzdělání (srov. přílohu č. 1 zákona o státní službě). Jakékoli jiné služební místo zahrnující z odborného hlediska méně náročné práce (10. platová třída, kde se předpokládá pouze nižší odborné či bakalářské vzdělání, a třídy nižší) by již nebylo možné považovat v případě žalobce za odpovídající.
75. S přihlédnutím k tomu, že služební místo, na které byl žalobce převeden, se nachází ve stejném městě, kde žalobce vykonával službu již před převedením (Příbram), převedení není spojeno s jinými podmínkami z hlediska zdravotní způsobilosti, významně nevybočuje z hlediska odborných znalostí a zkušeností, kterými žalobce disponuje, (tentýž obor služby) a jedná se o služební poměr na dobu neurčitou, lze konstatovat, že žalovaný nevybočil z mezí stanovených zákonem a postupoval i v intencích metodického pokynu.
76. Z hlediska přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí lze naopak vyzdvihnout podrobný popis služebního místa, na které byl žalobce převeden, stran náplně práce a potřebné odbornosti, a to ve vztahu k žalobcovu dosavadním pracovnímu zařazení. Nesouhlas žalobce s převedením nemůže být pro převedení na jiné služební místo rozhodující, neboť v případě státní služby je přirozený vztah služební nadřízenosti a podřízenosti. Jsou-li splněna výše uvedená kritéria vhodnosti, nejedná se o akt vrchnostenské libovůle, jak se domnívá žalobce. Zákon o státní službě (konkrétně jeho § 61) ani metodický pokyn (čl. 39 odst. 2 věta první) převedení souhlasem dotčené osoby nepodmiňují. Žalobci by bylo možné dát za pravdu pouze v případě, nejednalo-li by se o vhodné místo. Tak tomu ovšem nebylo, neboť soud přisvědčil žalovanému, že kritérium vhodnosti služebního místa bylo splněno a žalovaný jej přezkoumatelně odůvodnil.
77. Tím, že žalovaný zaslal žalobci přehled volných služebních míst, se rovněž nedopustil žádného pochybení. Naopak je zjevné, že tím dal žalobci možnost vybrat si některé jiné v rámci oboru a kraje, jakkoli může být částečně diskutabilní, že jsou v něm obsažena např. služební místa na opačné straně Středočeského kraje (Vlašim, Kutná Hora atd.), pokud naopak neřešil situaci návrhem i jiných služebních míst v blízkosti bydliště žalobce, avšak v jiném kraji, jak naznačoval soud v předchozím rozsudku. Tato skutečnost však nezpůsobuje vadu postupu žalovaného, neboť žalovaný nakonec po zvážení veškerých relevantních kritérií zvolil místo se služebním působištěm v Příbrami, tedy ve shodném místě jako bylo předchozí žalobcovo působiště, které zároveň (byť v rámci zařazení do platové třídy hraničně) dostalo veškerým požadavkům vhodnosti. Teprve nebylo-li by žádné místo volné a vhodné současně (myšleno odpovídající místo v žalobcem preferované lokalitě, na které byl nakonec žalobce převeden), bylo by možné shledat postup žalovaného vadným, nevyhledával-li relevantní služební místa v rámci širší množiny (srov. čl. 39 odst. 6 metodického pokynu). To platí i pro žalobcovu námitku, že mu nebyla nabídnuta místa mimo daňovou správu. S ohledem na dosavadní zkušenosti a praxi žalobce žalovaný nepochybil, pokud nejprve hledal vhodné místo pro žalobce v rámci daňové správy.

78. Konečně pokud žalobce namítá údajné „zatajení“ jiných vhodných služebních míst, tuto námitku směřuje k roku 2016 a předchozí fázi řízení. Pro nabídku volných služebních míst v roce 2019 je tato námitka zcela irelevantní.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

79. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
80. Pro úplnost soud doplňuje, že usnesením ze dne 19. 5. 2020, č. j. 55 Ad 2/2019-59, odmítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2019 ve věci určení služebního působiště v Příbrami. Z tohoto důvodu se stal návrh žalobce na spojení nynějšího řízení s věcí vedenou pod sp. zn. 55 Ad 2/2019 bezpředmětným.
81. O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši. K požadavku žalovaného odkazuje soud na rozsudek NSS dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, podle kterého nález Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, nedopadá (s ohledem na jeho specifika) na oblast správního soudnictví, což platí i pro vyhlášku č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu. V daném případě přitom žalovaný netvrdil, že by mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 10. listopadu 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu